

Arrest

nr. 151 830 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sedert 1995 op Belgisch grondgebied en diende in 1995 en 1999 asielaanvragen in.

1.2. Op 18 augustus 2000 diende verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 5 december 2003 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging als descendent van een Belg.

1.4. Op 14 mei 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot

nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 14 december 2007 (RvV 14 december 2007, nr. 4 957).

1.5. Verzoeker diende op 20 april 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-werkzoekende.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 25 oktober 2010 dat verzoeker in het bezit diende gesteld te worden van een E-kaart.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 april 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 11 juli 2011 (RvV 11 juli 2011, nr. 64 572).

1.8. Verzoeker diende op 8 oktober 2014 te Gent wederom een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als EU-werkzoekende.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 30 maart 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 27 april 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 08.10.2014 werd ingediend door:

Naam: S.(...), R.(...) ,

Nationaliteit: Tsjechische Republiek ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...) , Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 08.10.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende en legde ter staving van die aanvraag volgende bewijsstukken voor:

een inschrijvingsbewijs van de VDAB dd. 27.11.2014, een CV en een inburgeringsattest.

Uit de stavingsstukken moet worden besloten dat betrokkene de inschrijving als werknemer niet kan genieten bij gebrek aan tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een arbeidsovereenkomst of werkgeversverklaring heeft voorgelegd overeenkomstig artikel 50, §2 1° van het KB van 08.10.1981.

Uit de gegevens van Dolsis blijkt tevens dat betrokkene sinds 03.01.2007 niet meer tewerkgesteld is.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoeker (artikel 50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene bewijst weliswaar dat hij is ingeschreven bij de VDAB en zich heeft gemeld voor het volgen van een inburgeringscursus. Het geheel van de voorgelegde documenten kan echter niet overtuigen dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft. Wat betreft het inburgeringscontract, een EU-burger is vrijgesteld tot het volgen van een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen houtje of initiatief de taal te kunnen leren, te integreren en werk te kunnen vinden, zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich vrijwillig voor deze gehele inburgering heeft ingeschreven wil dus eigenlijk zeggen dat betrokkene de nood voelt om zowel de taal nog te moeten leren, als maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben, alsook loopbaanoriëntatie om in België te kunnen aarden en kans te maken op de arbeidsmarkt. Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij zijn laatste tewerkstelling had op 03.01.2007. De langdurige periode van inactiviteit van betrokkene is uiteraard niet bevorderlijk voor zijn kansen op de arbeidsmarkt. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene over een concreet werkaanbod zou beschikken om binnen afzienbare termijn aan de slag te gaan.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 08.10.2014 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Verzoeker verwijst naar de wettelijke bepalingen:

Artikel 40 par. 4 par. 1 stelt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° Hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomst om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker past deze regel toe op zijn situatie:

- Voorwaarden van artikel 41: geen probleem
- Werkzoekend. Inderdaad verzoeker heeft zich ingeschreven bij de VDAB en heeft zich gemeld voor een inburgeringscursus om op deze wijze zijn kansen op de arbeidsmarkt nog te verhogen en niet om de reden zoals gesteld in de bestreden beslissing.

Artikel 50 par. 2 3° Vb stelt:

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de VDAB of kopieën van sollicitatiebrieven

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid

Verzoeker past dit eveneens toe op haar situatie:

a) Verzoeker heeft zich inderdaad ingeschreven bij de VDAB.

b) De tweede voorwaarden is dat verzoeker een bewijs voorlegt van een reële kans om aangesteld te worden. Welnu verzoeker heeft aangemeld voor een inburgeringscursus. Deze inburgeringscursus stelt hem in staat om makkelijker werk te vinden gezien hij aan netwerking kan doen. Inderdaad op 8 mei 2015 heeft hij van Agro services een bewijs ontvangen dat hij aldaar gesolliciteerd heeft (stuk 3). Verzoeker begrijpt dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing maar zal hierna daar nog op terug komen (zie infra).

Verzoeker stelt aldus vast dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 50 par. 2 3° Vb in toepassing van artikel 40 par. 4 1° Vw.

Het motief van verwerende partij dat hij nog geen moeite zou hebben gedaan om werk te vinden en dat hij een inburgeringscursus volgt omdat hij niet over de nodige capaciteiten zou beschikken is een blote bewering die op niks steunt.

Verzoeker is inderdaad laag geschoold doch dit betekent niet dat hij geen werk kan of zal vinden. Binnen enkele maanden komt het pluk seizoen eraan en is er grote nood aan laaggeschoolden die willen werken in de pluk. Belgen willen zo'n werk immers niet meer doen.

Ook het motief dat verzoeker op 30 maart 2015 nog geen werk zou hebben gevonden is immers niet deugdelijk. Verzoeker heeft een verklaring van inschrijving gedaan bij de VDAB en solliciteert (stuk 3). Verzoeker stelt vast dat er nog geen 6 maanden voorbij waren.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie dd 26 februari 1991 The queen contre Immigration Appeal Tribunal ex parte Gustaff Desiderius Antonissen. Het beschikkend gedeelte van het arrest stelt: It is not contrary to the provisions of community law governing the free movement of workers for the legislation of a Member State to provide that a national of another member state who entered the first State in order to seek employment may be required to leave the territory of that State if he has not found employment there after six months, unless the person concerned provides evidence that he is continuing to seek employment and that he has genuine chances of being engaged.

Uit dit oude arrest wordt een termijn van 6 maanden werkloosheid aangehouden. Verwerende partij heeft veel te overhaast te werk gegaan. De beslissing werd genomen voor de termijn van 6 maanden

voorbij waren. Verzoeker heeft aldus niet zijn volle zes maanden waarop hij recht heeft kunnen benutten.

Hieruit volgt dat de beslissing in strijd is met artikel 21 en 45 par 1 en par. 2 van het verdrag met betrekking tot de werking van de Europese Unie en haar doelstellingen namelijk het bevorderen van het vrij verkeer en werknemers.

Artikel 21 stelt: Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en de voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Artikel 45 stelt:

1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit, tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden

Inderdaad door een beslissing te nemen alvorens de zes maanden voorbij zijn gaat voorbij aan de doelstellingen van de Europese Unie zoals deze werden uitgelegd in het oude arrest van het hof van justitie van 26 feb 1991.

Het middel is gegrond.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een sollicitatie-attest toe van 8 mei 2015 van Agro-services.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51, §2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

3.4. Verzoeker diende blijkens het administratief dossier op 8 oktober 2014 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in zijn hoedanigheid van EU-werkzoekende. Van verzoeker werd verlangd om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 08/01/2015 de volgende documenten voor te leggen:*

Ofwel een bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven en bewijs/bewijzen een reële kans op tewerkstelling te maken

Ofwel arbeidscontract

Ofwel arbeidscontract + loonbriefjes (interim-)

Ofwel arbeidscontract + arbeidskaart B (Kroatië)

Ofwel Limosa attest + A1 formulier (gedetacheerde)

Ofwel overeenkomst voor de plaatsing van een au pair”

Verzoeker legde een inschrijvingsbewijs voor van de VDAB van 27 november 2014, een curriculum vitae, en een inburgeringscontract van 19 december 2014.

3.5. Op grond van de neergelegde stukken en een eigen onderzoek in de Dolsis-databank kwam de gemachtigde van de staatssecretaris tot de conclusie dat verzoeker niet als werknemer en evenmin als werkzoekende kon worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat het volgen van het gehele inburgeringstraject erop wijst dat *“betrokkene de nood voelt om zowel de taal nog te moeten leren, als maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben, alsook loopbaanoriëntatie om in België te kunnen aarden en kans te maken op de arbeidsmarkt.”* Waaruit blijkt dat hij geen reële kans maakt op tewerkstelling. Tevens wordt in de beslissing aangestipt dat hij *“zijn laatste tewerkstelling had op 03.01.2007. De langdurige periode van inactiviteit van betrokkene is uiteraard niet bevorderlijk voor zijn kansen op de arbeidsmarkt. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene over een concreet werkaanbod zou beschikken om binnen afzienbare termijn aan de slag te gaan.”*

3.6. In zijn middel poneert verzoeker dat hij voldoet aan de vereisten voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden uit artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij het Rijk is binnengekomen om werk te zoeken en dat hij ondanks zijn lage scholing werk zou kunnen vinden tijdens het plukseizoen. Verzoeker toont echter niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te concluderen dat het vrijwillig volgen van een inburgeringstraject een indicatie is dat betrokkene zijn kansen op de arbeidsmarkt zelf erg laag inschat. Bovendien staat verzoeker zijn bewering dat hij in het plukseizoen aan het werk zou kunnen gaan niet met enig begin van bewijs. Vervolgens beweert verzoeker dat het motief dat hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog geen werk gevonden had niet deugdelijk. Verzoeker kan op dit punt evenmin worden gevolgd. In het door verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie, dat dateert van voor de totstandkoming van de Burgerschapsrichtlijn, wordt bevestigd dat een wettelijke regeling die de termijn om het zoeken naar werk beperkt tot zes maanden, waarna de betrokkene desgevallend gedwongen kan worden verwijderd, niet indruist tegen het Unierecht (HvJ 26 februari 1991, C-292/89, Antonissen, § 21). Uit dit arrest kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris overhaast te werk zou zijn gegaan zoals verzoeker beweert. Het recht op vrij verkeer staat weliswaar open voor werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122), met andere woorden zolang blijkt dat de werkzoekende partij nog steeds werk zoekt en een reële kans maakt op tewerkstelling maakt. In dezelfde lijn voorziet voormeld artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij *“werk zoekt”* als dat hij een *“reële kans maakt om te worden aangesteld”*. Bij de beoordeling van de reële kans voor de eerste werkzoekende partij op tewerkstelling moet worden nagegaan of er een effectieve band bestaat tussen de werkzoekende en de arbeidsmarkt van het Rijk. Het bestaan van zo’n band kan worden geverifieerd, onder meer door de vaststelling dat de persoon in kwestie, gedurende een redelijke termijn effectief gezocht heeft naar werk (cf. HvJ 4 juni 2009, Vatsouras en Koupatantze, C-22/8 en C-23/08). Blijkens de gegevens van het administratief dossier ontbrak zowel op 8 januari 2015, zoals bij zijn aanvraag werd gevraagd, als op 30 maart 2015 elk bewijs van concrete activiteiten op de arbeidsmarkt. Het inschrijvingsattest van 8 mei 2015 dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, dateert van na de bestreden beslissing en toont evenmin aan dat er sprake is van een reële kans op aanstelling. Bovendien wordt aan het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn gekoppeld van 30 dagen, waardoor betrokkene ten vroegste na afloop van deze termijn gedwongen kan worden verwijderd. In die zin werd de termijn van zes maanden waarnaar verzoeker in zijn middel verwijst in zijn geval gerespecteerd.

3.7. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 50, §2, 3° van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

3.8. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20.2, a) en 21.1 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en van de beginsel van behoorlijk bestuur *“dat de hoofdzak de bijzaak volgt”* (sic). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Verzoeker is van oordeel dat het bevel om het grondgebied onlosmakelijk verbonden is met de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf.

Derhalve is het bevel een bijzaak bij de beslissing die een einde stelt aan het verblijf dat de hoofdzaak is. Het juridisch algemeen principe is echter dat de bijzaak de hoofdzaak volgt. Dus indien de hoofdzaak dient te worden vernietigd (de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden) dient ook het bevel om het grondgebied te worden vernietigd.

Verzoeker verwijst immers naar het eerste woord in artikel 7 namelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...

Welnu verzoeker kan zich beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag met name het Verdrag met betrekking de Werking van de Europese Unie in het bijzonder artikel 20 par. 2 a) en artikel 21 par. 1. Deze twee artikelen stellen expliciet dat iedere burger van de Unie het recht heeft op vrij op het grondgebied van een lidstaat te verblijven en zich er te verplaatsen.

In casu van verzoeker kan verwerende partij geen bevel verlenen aan verzoeker op grond van artikel 7 Vw. Hiervoor bestaat er een andere wettelijk principe. Het is niet aan verzoeker om dit ander wettelijk principe hier naar voor te schuiven.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingegeven op basis van artikel 7 is dit fout.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.9. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, kan de bevelscomponent van de bestreden beslissing niet louter als een bijzaak worden beschouwd omdat deze beslissing een aparte juridische en feitelijke grondslag heeft die verschilt van deze van de beslissing met betrekking tot het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Bovendien bestaat er geen reden om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen.

3.10. In zoverre verzoeker meent dat hij kan verwijzen naar de artikelen 20 en 21 van het VWEU, dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt voor verzoeker om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen. Verzoeker verliest blijkbaar uit het oog dat in artikel 21.1 uitdrukkelijk werd ingeschreven dat de burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied te reizen en te verblijven “*onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld*”. Verzoeker toont niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden om als EU-werkzoekende te kunnen worden beschouwd waardoor hij in aanmerking zou komen voor een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker, die reeds 20 jaar op Belgisch grondgebied verblijft, toont evenmin aan dat hij op een andere grond toegelaten zou zijn om in België te verblijven, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 20.2, a) en 21.1 van het VWEU, noch van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het bestreden bevel maakt geen schending uit van het beginsel “*dat de hoofdzaak de bijzaak volgt*” (sic).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN